

det ikke har villet engagere sig i et efter hans opfattelse tilstrækkeligt omfang; men det er målsætningen for praksis, at der bør tages samme rimelige hensyn til enhver eksportvirksomhed, uanset dennes størrelse.

Med hensyn til den tid, en sagsbehandling kan tage, er det erfaringen, at ansøgninger om kaution fra større virksomheder som regel tager længere tid end ansøgninger om kaution fra mindre virksomheder. Dette skyldes, at bearbejdelsen af de mindre virksomheders regnskabsmateriale i almindelighed er mindre tidkrævende end gennemgangen af større virksomheders ofte komplicerede regnskabsopstillinger.

Spørgsmål 3:

Kan ministeren oplyse, om der ved bevilning af statslig kaution på eksportkreditter sker en nedsættelse af pengeinstitutternes udlånssatser, således at den statslige kautionssordning fører til en billigsgørelse af eksportens finansiering?

Svar:

Danske Bankers Fællesrepræsentation har oplyst, at bankerne normalt tager hensyn til eksportkreditrådets kaution ved deres rente- og provisionsfastsættelse ved at foretage en reduktion på 1 pct. p. a. i tilfælde, hvor rådets kaution foreligger. Da eksportøren betaler 0,8 pct. p. a. i risikopræmie til eksportkreditrådet for kautionen, medfører denne således en beskednen formindskelse af eksportørens renteudgifter.

Spørgsmål 4:

Finder ministeren, at der er et rimeligt forhold mellem de samlede tab ved garanti- og kautionssordningerne og den beløbsramme, der i loven er afstukket for den samlede forpligtelse? Udviser eksportkreditrådet for stor forsigtighed i sine administrative skøn?

Svar:

Ved en sammenligning mellem afskrevne tab og påtagne forpligtelser på et bestemt tidspunkt må man være opmærksom på, at der som regel går lang tid, ofte flere år, mellem tidspunktet for en garantis udstedelse og afskrivning af tabet på den. Dette medfører, at de tab, der på et vist tidspunkt afskrives, normalt refererer sig til garantier, der er givet på et væsentligt tidligere tids-

punkt, hvor garantiporteføljen var betydelig lavere. Tabene vil følgelig, når de sammenlignes med beløbsrammen, synes forholdsmæssigt lavere, end de reelt er. Som det fremgår af eksportkreditrådets årsberetninger, har tabene været jævnt stigende op igennem 60'erne, men som følge af de nævnte forhold i en takt, der tidsmæssigt er stærkt forsinket, i forhold til stigningen i garantiforpligtelserne. Det kan i denne forbindelse nævnes, at der i finansåret 1970-71 blev afskrevet tab på 6,4 mio. kr., medens der i indeværende finansår indtil 1. februar 1972 er afskrevet tab på 12,4 mio. kr.

Ved en sammenligning mellem afskrevne tab og påtagne forpligtelser må endvidere tages i betragtning, at en stadig større procentdel af beløbsrammen er anvendt i forbindelse med skibskontrakter. Af rådets totalforpligtelse på 7,9 mia. kr. pr. 31. oktober 1971 kan således 4,8 mia. kr. svarende til ca. 61 pct. henføres til skibskontrakter. Til sammenligning tjener, at den tilsvarende procentsats pr. 31. oktober 1968 var 50. Garantierne og kautionerne i forbindelse med skibskontrakter har endnu ikke været tabgivende, hvilket bl. a. skyldes, at de fleste af kontrakterne er indgået med økonomisk stærke medkontrahenter i udlandet, og at adskillige af de registrerede garanti- og kautionssforpligtelser vedrører skibe, der skal leveres i løbet af de næste 4 år, og hvor rådet først kommer i aktuel risiko, efterhånden som levering finder sted. Endelig skal fremhæves, at man ud over en vurdering af de afskrevne tabs størrelse må være opmærksom på, at eksportkreditrådet i betydeligt omfang har udbetalt erstatning under garantier mod politiske risici som følge af, at køberlande ikke har kunnet stille valuta til disposition til afregning af betalingerne på de kontraktmæssigt fastsatte tidspunkter. Dette har bevirket, at eksportørerne har modtaget erstatning fra eksportkreditrådet, som til gengæld har måttet påtage sig en forlængelse af kreditydelserne til de pågældende køberlande, der har kunnet strække sig over flere år.

Disse erstatningsudbetalinger manifesterer sig ikke som afskrevne tab, men er optaget i eksportkreditrådets regnskaber blandt udestående fordringer.

Som eksempel kan nævnes den i 1965 indgåede moratorieaftale med Chile om de